

Abstrakt

Dějiny překladu jsou významnou oblastí literatury a jejich poznání je důležité z mnoha důvodů. Noví překladatelé vždy navazují na již existující překladatelskou tradici, kterou je tedy dobré zkoumat, analyzovat a poučit se z ní. Tato práce se zabývá překlady z angličtiny manželů Pellarových, kteří překládali téměř padesát let. Vzhledem k tomu, že i životní zkušenosti ovlivňují jejich dílo, je první část práce věnována jejich životům a shrnutí vybraných překladů. Druhou část této práce potom tvoří analýza vybraných překladů. Ještě předtím je ale rozebrán překlad titulů jednotlivých děl, protože i ten může o překladatelské metodě mnoho prozradit. Potom už se ale věnuje třem vybraným textům, což jsou *Kdo chytá v žitě* (*The Catcher in the Rye*) J.D. Salingera, *Přes řeku do stínu stromů* (*Across the River and Into the Trees*) Ernesta Hemingwaye a *Americká Idyla* (*American Pastoral*) Philipa Rotha. Tyto texty jsou vybrány, protože zastupují rovnoměrně celé překladatelské období a dá se tak na nich pozorovat vývoj překladatelské metody. Navíc Hemingwayův román už předtím vyšel v jiném překladu, který je tak použit pro srovnání dvou různých strategií.

Samotná analýza potvrzuje, že překlady Pellarových jsou velice kvalitní. Na překládání titulu se ukazuje, že většinou zachovávají funkční ekvivalenci i význam originálu, ale najdou se i výjimky. U divadelních her tak například často zvyšují komerční atraktivitu titulu drobnou nebo větší změnou. V jednom případě jde i o změnu ideologicky motivovanou, protože přeložit za komunistického režimu román jako „vzhůru na západ“ by možné určitě nebylo. Celkově ale, ve chvílích, kdy je v názvu nutné dělat změny, řeší Pellarovi tuto nutnost dobře. Větší prostor je pak věnován analýze titulu *Hluk a vřava* (*The Sound and the Fury*), což je titul citátový a ukazuje, že Pellarovi v tomto případě dali přednost intertextualitě. Analýza textů potom ukazuje jednotlivé prvky překladatelské metody. Asi nejdůležitější je, že Pellarovi se nikdy otrocky nadržují originálu, naopak se snaží, aby text zněl přirozeně v češtině. Proto používají místo anglických nefinitních konstrukcí vedlejší věty, mění slovosled a pořadí vět na místech, kde je to pro češtinu nutné a i se stylistickou rovinou textu pracují tak, aby v češtině vyzníval přirozeně. V některých případech ale s textem pracují až příliš volně a například u Hemingwaye už to může být problém, protože tam je zásadní stručnost a jednoduchost. Toto se týká hlavně expresiv. Ve starších překladech mají překladatelé totiž tendence zaměňovat vulgarismy za expresiva s pozitivní příznakem a zároveň ale zvyšovat expresivitu textu kombinací morfologických a lexikálních prostředků, které originál zdaleka nevyužívá v plné míře. Toto se ale už neděje u nejnovějšího analyzovaného překladu a dá se tedy říct, že se překladatelský styl mírně změnil. Navíc překlad Hemingwaye ukazuje, že některé práce Pellarových nejsou tak kvalitní.

Práce tedy na příkladech ukazuje překladatelskou metodu Pellarových a její vývoj. Potvrzuje, že styl překládání se příliš neměnil, spíše přibývali překladatelské zkušenosti. Nejvýznačnějším rysem jejich překladů je různá míra expresivity, která je asi vysvětlitelná hereckou kariérou Rudolfa Pellara, který nejspíš do překladu přidával právě některá vzletná slova. Celkově jsou ale překlady Pellarových výborné.